

Sygn. akt II AKa 282/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Motuk

Sędziowie: SA Rafał Kaniok

SO (del.) Anna Kalbarczyk (spr.)

Protokolant: Marzena Brzozowska

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2019 roku

sprawy A. N., syna A. i J. z d. K., urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego z art. 263 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 marca 2018 roku, sygn. akt XVIII K 233/17

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

II. zasądza od oskarżonego A. N. kwotę 150 zł. tytułem opłaty oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. N. został oskarżony o to, że:

I. (czyn z punktu II z aktu oskarżenia) w okresie co najmniej od 01 stycznia 1997 r. do 24 lutego 2005 r. w W. w ramach grupy przestępczej tzw. (...) działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, udzielał pomocy innym ustalonym osobom w prowadzonym przez nich handlu bronią i amunicją, bez wymaganego zezwolenia, poprzez wielokrotne przekazywanie ustalonej osobie bliżej nieustalonej ilości i rodzaju jednostek broni palnej celem ich naprawy przez ustalone i nieustalone osoby oraz przekazywanie innym ustalonym i nieustalonym osobom broni palnej po naprawie, a także broni palnej i amunicji zakupionej przez nich od ustalonej osoby tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

II. (czyn z punktu IV z aktu oskarżenia) w okresie od 01 stycznia 1997 r. do 31 grudnia 1999 r. w W. w ok. ulic (...), w ramach grupy przestępczej tzw. (...), bez wymaganego zezwolenia posiadał pistolet nieustalonej marki oraz amunicję 9 mm L. lub 7,65 (...) w ilości co najmniej 50 sztuk, otrzymane od ustalonej osoby tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. (czyn z punktu VI z aktu oskarżenia) w okresie od jesieni 2004 r. do dnia 14 grudnia 2004 r. w W. w ramach grupy przestępczej tzw. (...) wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nakłaniał inną ustaloną osobę do sprzedaży broni palnej w postaci pistoletów maszynowych typu (...), w ilości co najmniej dwóch sztuk wraz z amunicją tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Nadto na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 listopada 2016 roku sygn. akt XVIII K 321/08 (punkt II wyroku) – utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 września 2017 roku w sprawie II AKa 203/17 A. N. uznano winnym tego, że w okresie od 1 października 2002 roku do 22 października 2002 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami usiłował wymusić od P. T. zwrot wierzycelności na rzecz K. B. w kwocie 360 000 (trzystu sześćdziesięciu tysięcy) złotych grożąc mu pozbawieniem życia i popełnieniem innych przestępstw na jego szkodę, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k., z przyjęciem jako podstawy wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k., w odniesieniu do którego to czynu uchylono wyrok w części orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazano sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 19 marca 2018 roku uznał oskarżonego A. N. w ramach czynów zarzucanych w punkcie I i II (czyny z punktu II i IV aktu oskarżenia) za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż od 01 stycznia 1997r. do co najmniej 11 września 1999r. w W. bez wymaganego zezwolenia posiadał co najmniej dwie jednostki broni palnej w postaci pistoletów nieustalonej marki oraz amunicję do broni palnej w ilości co najmniej 50 sztuk, którą to broń palną i amunicję uzyskał od T. L. przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw tzw. „grupie (...)”, tj. popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Ponadto uznał oskarżonego w ramach czynu zarzucanego w punkcie III (czyn z punktu VI z aktu oskarżenia) za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie jesienią 2004 roku, jednak przed dniem 14 grudnia 2004 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z S. L. nieudolnie usiłował nakłonić T. L. do umożliwienia mu wejścia w posiadanie bez wymaganego prawem zezwolenia broni palnej w postaci nowych pistoletów maszynowych typu (...), w ilości co najmniej dwóch sztuk wraz z amunicją poprzez ich sprzedaż, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec braku przedmiotu nadającego się do popełnienia przestępstwa, albowiem T. L. nie miał dostępu do nowych pistoletów maszynowych typu (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw tzw. „grupie (...)”, to jest popełnienia czynu z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 57 § 2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 14 § 2 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 57 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 4 k.k. i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł.

Na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 listopada 2016r. sygn. akt XVIII K 321/08 (wskazanego w punkcie IV komparycji niniejszego wyroku) wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85 a k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu w punktach 1 i 3 kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

Orzeczono również o kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego adw. R. B.. Wyrok Sąd Okręgowy w Warszawie zaskarżył w części dotyczącej pkt. I, czyli skazania za czyn z art. 263 2 k.k. w zw. z art. 65 1 k.k. Wyrokowi zarzucił mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w szczególności art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/343 z 9 marca 2016r., polegającą na nie rozstrzygnięciu na korzyść oskarżonego wątpliwości dotyczących możliwości przypisania oskarżonemu posiadania

określonych jednostek broni palnej i amunicji w oparciu o nieprecyzyjne i niekonsekwentne wyjaśnienia i zeznania T. L. oraz możliwości przypisania oskarżonemu posiadania określonych jednostek broni palnej i amunicji w określonym czasie bez dokonania ustaleń, czy przypisane oskarżonemu jednostki broni palnej i amunicja nie znajdowały się w tym samym czasie w posiadaniu prawomocnie skazanego już za ten czyn S. L..

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego mu w pkt. I zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w części, w jakiej zaskarżono wyrok Sądu pierwszej instancji, nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku autora apelacji, Sąd pierwszej instancji rozstrzygał w oparciu o kompletny i co ważne bezwzględny materiał dowodowy, który z poszanowaniem reguł procesu karnego ujawnił w toku rozprawy głównej. Zgromadzone dowody ocenił z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a w następstwie w ten sposób dokonanej oceny prawidłowo ustalił stan faktyczny. W uzasadnieniu wyroku, Sąd odniósł się do całokształtu materiału dowodowego sprawy wskazując, które dowody, ewentualnie w jakiej części, uznał za wiarygodne, a którym atrybutu takiego odmówił. Argumentacja Sądu, jako rzeczowa i logiczna, zasługuje na pełną aprobatę. Zebrane w sprawie dowody pozwalają na dokonanie jednoznacznych i kategoriowych stwierdzeń, że oskarżony A. N. w okresie, tj. od stycznia 1997 roku do co najmniej 11 września 1999 roku posiadał przypisane mu finalnie dwie jednostki broni palnej w postaci pistoletów nieustalonej marki oraz amunicję do broni palnej w liczbie co najmniej 50 sztuk. Sąd prawidłowo uznał, że wyjaśnienia i zeznania występującego w niniejszej sprawie świadka koronnego T. L. w zakresie, w jakim ujawniono je na rozprawie, są w pełni wiarygodne. Świadek w sposób spójny i konsekwentny wskazywał oskarżonego A. N., jako członka grupy przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. grupy (...), który sam, bądź z S. L., Z. C. uczestniczył w spotkaniach dotyczących zakupu broni palnej i amunicji na potrzeby działalności tejże grupy, odbierał tę broń, ale także przekazywał świadkowi broń lub odbierał po naprawie. Spotkania od 1 stycznia 1997 roku do co najmniej 11 września 1999 roku oskarżonego A. N. z T. L. dotyczyły wyłącznie kwestii związanych z zakupem, czy też naprawą broni palnej przez członków zorganizowanej grupy przestępczej i na potrzeby jej działalności. W opisywanych przez świadka T. L. spotkaniach oskarżonemu A. N. wielokrotnie towarzyszył S. L., lub Z. C.. Zeznania świadka koronnego, jak prawidłowo ocenił Sąd pierwszej instancji, są spójne i logiczne. T. L. w toku całego postępowania przygotowawczego, ale także sądowego, w sposób konsekwentny i rzeczowy opisywał okoliczności zdarzenia z udziałem oskarżonego. Nie budzi wątpliwości, że z uwagi na to, że składał wyjaśnienia i zeznania na przestrzeni wielu lat oraz biorąc pod uwagę powtarzalność spotkań, na których dochodziło do przekazania broni pewne szczegóły konkretnych zajęć z biegiem czasu mogły zatrzeć się w pamięci świadka. Nie może być to jednak utożsamiane z tym, że świadek nie podawał w swoich wyjaśnieniach i zeznaniach prawdy.

Obrońca składając apelację nie postawił zarzutu naruszenia przez Sąd art. 7 k.p.k. w zakresie oceny dowodu z wyjaśnień i zeznań świadka koronnego T. L.. Jest to o tyle zamierzone, że postawienie takiego zarzutu wykluczyłoby zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., który to zarzut jawi się jako priorytetowy dla obrońcy. W takiej sytuacji należałoby rozumieć, że skarżący zgadza się z oceną tego dowodu dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, aczkolwiek jest to wnioskowanie nieuprawnione w świetle uzasadnienia apelacji. Argumentacja obrońcy skupia się w jej znacznej części na wykazaniu błędności uznania wyjaśnień i zeznań świadka koronnego za dowód wiarygodny. Obrońca wykazując wątpliwą wiarygodność tego dowodu faktycznie uznaje, że doszło do obrazy art. 7 k.p.k. Świadcą o tym wielokrotne sformułowania mające wskazywać na taką negatywną ocenę „Zauważalna jest nieprecyzyjność i łączne powoływanie oskarżonego i S. L. z jednoczesnym alternatywnym ich wskazywaniem. W dalszych wyjaśnieniach T. L. dodatkowo tworzył stan wątpliwości ...” (strona 2 apelacji) „Zauważalna jest nielogiczność wyjaśnień świadka skoro nie był w stanie jednoznacznie sprecyzować odbiorców broni a jednocześnie kategoriowo na nich wskazywał. (...) W odniesieniu do oskarżonego A. N., T. L. miał wątpliwości skoro wyjaśnił (...) Dowód z wyjaśnień i zeznań złożonych przez T. L. oprócz braku wsparcia czy uzupełnienia innym dowodem, charakteryzuje się istotnymi z punktu widzenia indywidualizacji odpowiedzialności karnej lukami. Zauważalna jest niespójność w przekazie świadka. (...) Powyższe

wątpliwości co do wiarygodności depozycji T. L.” (...) (strona 3). Już takie uzasadnienie apelacji i jej ocena jako całości, wyklucza możliwość podnoszenia zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.

Nie można zgodzić się z argumentami obrońcy przedstawionymi w uzasadnieniu apelacji, że ocena zeznań świadka T. L. jest wysoce uproszczona i wybiórcza. Twierdzenia obrońcy skupiają się na stwierdzeniach, że w wyjaśnieniach i zeznaniach świadka koronnego „osoba oskarżonego pojawiała się niejako przypisana do drugiego”, czyli do Z. C., czy też S. L., podążając za sposobem rozumowania Sądu Okręgowego orzekającego poprzednio w sprawie. Bez wpływu na obecnie zapadły wyrok ma argumentacja, że wątpliwości co do wiarygodności świadka zostały zauważone i uzewnętrznione przez poprzednio procedujący Sąd Okręgowy w wyroku uniewinniającym, skoro z uwagi na dopuszczenie się przez tenże Sąd naruszenia art. 7 k.p.k. wyrok został uchylony i sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania.

Nie ma racji obrońca, że relację świadka cechuje niespójność, nie potrafił on jednoznacznie sprecyzować odbiorców broni, czy też myli zdarzenia. Nie bez znaczenia dla całościowej oceny jego wyjaśnień czy też zeznań miał fakt, że obejmowały one wiele zdarzeń i były składane na przestrzeni wielu lat. Z tego też powodu ponowne przesłuchanie świadka przez Sąd Okręgowy po uchyleniu sprawy do ponownego rozpoznania w dniach 15 stycznia 2018 roku, co oczywiście wobec upływu 19 lat od czasu przypisanych czynów, nie może być bardziej szczegółowe aniżeli wyjaśniania złożone wcześniej w toku postępowania przygotowawczego. Zwrócił już uwagę na powyższe poprzednio procedujący Sąd Apelacyjny uchylający do ponownego rozpoznania wyrok stwierdzając, że ponowne przesłuchanie T. L. na okoliczności związane z tymi zarzutami może nie doprowadzić, z uwagi na upływ czasu, do doprecyzowania okoliczności odnoszących się do zakresu sprawy, w której Sądowi I instancji przyjdzie ponownie wyrokować. Z taką oceną zgadza się całkowicie sąd obecnie orzekający w tej sprawie.

Niniejsza sprawa to jedynie wycinek wyjaśnień i zeznań świadka koronnego T. L. odnoszących się do popełnianych przez niego i inne osoby przestępstw. Świadek w zakresie objętym tym postępowaniem składał wyjaśnienia i zeznania w zakresie znaczącej liczby czynów, ale też w bardzo rozległym czasie, bo od 2005 roku do 2018 roku. Odnosnie obecnie toczącego się postępowania wyjaśniał bądź zeznawał w następujących dniach 20 czerwca 2005 roku, 21 czerwca 2005 roku, 6 lipca 2005 roku, 21 lipca 2005 roku, 11 sierpnia 2005 roku, 30 sierpnia 2005 roku, 14 września 2005 roku, 27 października 2005 roku, 19 grudnia 2005 roku, 24 stycznia 2006 roku, 25 stycznia 2006, 19 listopada 2005 roku, 22 grudnia 2010 roku, 14 stycznia 2011 roku, 22 września 2015 roku, 15 stycznia 2018 roku. Najbliższe opisywanym zdarzeniom były wyjaśnienia złożone w okresie 2005 i początku 2006 roku w toku postępowania przygotowawczego. W toku postępowania sądowego jego zeznania stawały się coraz uboższe o detale, świadek wielokrotnie wskazywał, że z uwagi na upływ czasu pamięta coraz mniej szczegółów. Niemniej jednak, świadek każdorazowo potwierdzał swoje wyjaśnienia złożone w śledztwie. Sąd meriti w uzasadnieniu na stronie 5, ale także stronach 11–12, czy 14 zacytował treść wyjaśnień i zeznań świadka, nie ma zatem konieczności ich ponawiania, które to fragmenty jego procesowych wypowiedzi świadczą wprost o tym, że doskonale rozróżniał osoby pojawiające się na spotkaniach dotyczących broni, a także kto był jej odbiorcą bądź odbiorcami. Wskazywał także bez wątpliwości, kto przekazywał broń do naprawy. Pierwsza relacja świadka odnosząca się do przypisanego oskarżonemu czynu miała miejsce w dniu 20 czerwca 2005 roku, gdzie początkowo ogólnie opowiadał o sprzedaży broni grupie (...). W dniu 6 lipca 2005 roku świadek uszczegóławiając relację podał, że z grupy (...) broń od niego odbierał ps. (...) wraz z (...). W dniu 21 lipca 2005 roku świadek rozpoznał oskarżonego, jako tego który przyjeżdżał do niego po odbiór broni wraz z ps. (...), czy (...). Wskazał wówczas, że „S. i A. wiele razy przekazywałem broń i amunicję i przywozili mi do reperacji” (k. 1519).

W protokole z dnia 11 sierpnia 2005 roku w trakcie przesłuchania w miejscach zdarzenia T. L. opisał spotkania z (...) , czy też (...) i wskazał miejsce przekazywania i odbierania broni także od oskarżonego N.. W dniu 8 listopada 2005 roku świadek podał, że A. N. więcej niż jeden raz odebrał od niego broń po naprawie. I w kolejnych wyjaśnieniach w toku postępowania przygotowawczego tożsamo wskazywał na przebieg spotkań związanych z odbiorem broni, czy też oddawaniem do naprawy. Podawanego przebiegu zdarzeń nie zmienił podczas postępowania sądowego, chociaż przesłuchania z tego czasu są już uboższe o szczegóły. W trakcie ostatniego przesłuchania na rozprawie w dniu 15 stycznia 2018 roku świadek w dalszym ciągu zeznał, że zna oskarżonego A. N., z którym miał kontakt „w sprawach kupna broni i amunicji w latach 90-tych i przełomu lat 90-tych i 2000-tych”. Z uwagi na to, że spotkań

dotyczących broni było wiele świadków opisując je podawał, że czasami przyjeżdżali wszyscy trzej wyżej wymienieni mężczyźni, czasami dwaj, czasami oskarżony. Świadek konsekwentnie wskazywał, że „Spotkania odbywały się w różnej konfiguracji osobowej, raz byli razem, czasami oddzielnie, ja traktowałem to jak „jedną rękę”, nie ważne kto przyjeżdżał na spotkania, czy to L., czy N., czy (...), czy wszyscy razem, czy w innej konfiguracji to po prostu oni brali. Z oskarżonym spotkałem się wielokrotnie na ul. (...) i tam w okolicach B. i okolicach ul. (...), takich spotkań było wiele przez wiele lat (...) jestem pewien, że przekazywałem N. na C. amunicję i broń, ale nie pamiętam szczegółów, nie jestem w stanie tego wskazać, będę prosił aby to odczytać na pewno jest to w moich zeznaniach” (k. 7341 –7342). W toku całego postępowania T. L. tożsamo i jednoznacznie wskazywał jakie były powody spotkań z oskarżonym N., jaki był ich cel i charakter. Świadek podawał, że z uwagi na specyfikę transakcji, wszak dotyczyła różnego rodzaju broni palnej, do uzgodnień dochodziło w trakcie wielu spotkań, następnie dokonywana była zapłata, a finalnie dochodziło do przekazania broni, czasem potem przekazywana była do naprawy.

Świadek ten stanowczo i konsekwentnie w toku całego wieloletniego postępowania wskazywał, że odbiorcami broni były osoby, których określał jako (...) (Z. C.), (...), czy (...) (S. L.) oraz (...) (A. N.). Obrońca stara się uwypuklić fakt, że świadek koronny kojarzył oskarżonego A. N. i świadka S. L. jako występujące razem osoby, cytując świadka „S. i A. chodzili w parze”. Taka argumentacja obrońcy jest nieskuteczna, wysoce uproszczona, nie bazująca na analizie wszystkich, tylko wybranych fragmentów wyjaśnień i zeznań świadka koronnego. Jak wynika z przypisanego czynu Sąd ustalił bezwątpliwie na podstawie wyjaśnień i zeznań T. L., że oskarżony posiadał co najmniej dwie jednostki broni w postaci pistoletów nieustalonej marki oraz amunicję do broni palnej w ilości co najmniej 50 sztuk, ograniczając tym samym liczbę broni wskazaną w zarzucie sformułowanym przez prokuratora (akt oskarżenia – wielokrotne przekazywanie ustalonej bliżej osobie nieustalonej ilości i rodzaju jednostek broni palnej celem ich naprawy oraz posiadanie pistoletu nieustalonej marki oraz amunicji 9 mm L. lub 7,65 (...) w ilości co najmniej 50 sztuk). Przypisanie oskarżonemu tak jak w wyroku czynu posiadania bez wymaganego zezwolenia co najmniej dwóch jednostek broni palnej w postaci pistoletów nieustalonej marki oraz amunicji do broni palnej w ilości co najmniej 50 sztuk, było wynikiem analizy dowodu z wyjaśnień i zeznań świadka L.. Sąd meriti przyjął i ustalił, że takie posiadanie minimalnej liczby jednostek broni i amunicji jest bezwątpliwie ustalone, gdyż wskazuje na to treść wyjaśnień świadka koronnego, które każdorazowo były przez niego potwierdzane. Zacytować należy za Sądem pierwszej instancji wyjaśnienia T. L. „N. na pewno odebrał ode mnie broń po naprawie i to więcej niż jeden raz, nie pamiętam co to była za broń” (k. 1690v) „Przynajmniej raz w tym miejscu też przekazywałem broń, ale czy to był zakup czy zwrot po naprawie nie pamiętam. Jeśli to był zakup to była to broń (...) ... W. razy odbierałem broń do naprawy i oddawałem, to były CZ 75 lub 85, mieli też tzw. wynalazki, czyli taką broń której nazwy nie znam (k. 3304) „Oskarżony nabył broń CZ 75 i amunicję, nie przypominam sobie w tej chwili innych modeli” (k. 4467) „Jeśli chodzi o spotkania z N. i L. i przekazywanie im broni a było takich spotkań kilka” (k. 6020v) „jestem pewien, że przekazywałem N. na C. amunicję i broń, ale nie pamiętam szczegółów” (k. 7341) . „Jeśli chodzi o broń i amunicję przekazywaną Artkowi to była mu przekazywana amunicja na stacji benzynowej na wysokości ul. (...). To była amunicja 9 mm L. albo 7,65 (...), bo taka wtedy chodziła. Takich spotkań było co najmniej 2, co najmniej po paczce amunicji za każdym razem, a w paczce było 25 sztuk. ... To było w latach 1997-1999” (k. 3304) „jestem pewien, że przekazywałem N. na C. amunicję i broń, ale nie pamiętam szczegółów” (k. 7341) .

Nie zasługuje na uznanie pogląd obrońcy, że wymowa wyjaśnień T. L. zawiera tak istotne luki, czy też nieścisłości i niedomówienia, że uniemożliwia dokonanie ich analizy w świetle art. 7 k.p.k. Analizując całość wyjaśnień i zeznań trudno się w nich dopatrzeć nieścisłości, które uniemożliwiłyby skonkretyzowanie zachowań poszczególnych osób.

Bezzasadną jest również argumentacja obrońcy odnosząca się do wyroku, jaki zapadł wobec S. L. odnośnie posiadania przez niego broni. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 lipca 2013 roku sygn. akt XVIII K 415/09 (k. 7425–7431, k. 7432) S. L. w ramach zarzucanych mu czynów w punkcie VIII, IX i X został uznany za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu, jednak nie później niż od 11 września 1999 roku do najprawdopodobniej 2001 roku w W. bez wymaganego prawem zezwolenia posiadał pistolet marki C. (...) bez oznaczeń fabrycznych oraz tłumiki do broni palnej, co nabył od T. L. oraz w bliżej nieustalonym dniu w 2003 roku w W. bez wymaganego prawem zezwolenia posiadał pistolet maszynowy (...) tzw. S., który następnie sprzedał T. L., jak też w bliżej nieustalonym czasie

w 1999 roku nie później niż do dnia 11 września 1999 roku w W. posiadał co najmniej jedną jednostkę broni palnej nieustalonej marki bez wymaganego prawem zezwolenia, którą odebrał po jej naprawie przez K. S. od T. L., a którą to broń uprzednio przekazał do naprawy, przy czym odebraną od T. L. broń palną po naprawie przekazał następnie ustalonej osobie, jak również w bliżej nieustalonej dacie w 1999 roku nie później niż do dnia 11 września 1999 roku w W. posiadał amunicję w nieustalonej ilości co najmniej jednego opakowania bez wymaganego prawem zezwolenia zakupioną od T. L..

Wyrok wydany wobec S. L. został dostrzeżony przez Sąd pierwszej instancji, gdyż wynika to wprost z uzasadnienia wyroku (strona 10). obrońca pomija całkowicie fakt, że Sąd dokonał zmiany opisu czynów zarzucanych oskarżonemu. Finalnie przypisano mu popełnienie jednego czynu posiadania ograniczonej liczby jednostek broni i amunicji. Samo skazanie innej osoby za posiadanie jednostek broni czy też amunicji w ramach jednej grupy przestępczej nie powoduje z góry niemożności przypisania takiego czynu innej osobie. Po pierwsze proste porównania obu przypisanych czynów nie świadczy, że doszło do skazania za to samo innej osoby, każdy z opisanych czynów jest bowiem inny. Po drugie przypisanie obu osobom i A. N. i S. L. posiadania broni i amunicji w częściowo tożsamym czasie wynikało z analizy zeznań świadka koronnego. T. L. prowadził transakcje dotyczące broni z oboma mężczyznami, czasami występującymi łącznie, czasami oddzielnie. Przypisane dwie jednostki broni i 50 szt. amunicji po zmianie opisu dwóch czynów zarzucanych przez prokuratora dotyczyły A. N.. Nawet posiadanie w tak zakreślonym czasie broni i amunicji przez jedną osobę nie wyklucza posiadania jej przez inną. Z zeznań świadka koronnego wprost wynika, że zarówno S. L. jak i A. N. przybywali po odbiór broni razem, a nabywali ją od T. L. na potrzeby grupy przestępczej. Jak sam obrońca wskazuje, że „posiadaniem broni na gruncie art. 263 § 2 k.k. jest już zachowanie pasywne polegające na świadomym i celowym przyjęciu jej od innej osoby. Pojęcie posiadania odpowiada znaczeniu nadawanemu mu w języku etnicznym i oznacza każde faktyczne władanie czymś zarówno jak właściciel, ale i bez chęci zatrzymania dla siebie, np. tylko by używać krótkotrwale, jak i za kogo innego” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 1.07.2014 r., II AKa 161/14, LEX nr 1489206). Skoro oskarżony wraz z S. L. przyjeżdżali razem i odbierali broń od T. L. przykładanie decydującej wagi do tego, który z nich broń tę fizycznie wziął od świadka w trakcie spotkania jest bezskutecznym tworzeniem wątpliwości. Bezspornym jest bowiem, że obaj mężczyźni udawali się w celu odbioru broni dla grupy przestępczej i broń ta pozostawała w ich faktycznym posiadaniu. Taki też był zamiar obu osób odbierających broń. Żaden z nich bowiem, gdyż nie wynika to z zeznań świadka koronnego, nie przyjechał na miejsce przekazania broni niejako przypadkiem. Wręcz przeciwnie świadek po wielokroć wskazywał, że obaj udawali się na spotkanie ze sprzedawcą broni w jednym określonym celu, czyli wejścia w posiadanie zakupionej wcześniej broni, bądź oddania jej do naprawy. Rozważania te są czynione niejako dodatkowo, gdyż wskazać należy, że opisy obu czynów przypisanych oskarżonemu A. N. i skazanemu S. L. nie są tożsame.

Reasumując, mając na uwadze treść zeznań świadka koronnego nie sposób przyjąć, by dokonana ich ocena w świetle zasady określonej w art. 7 k.p.k. powodowała jakiegokolwiek wątpliwości, co do jego wiarygodności a także co do przebiegu przypisanego przestępstwa w zaskarżonym punkcie pierwszym wyroku. Tym samym nie jest zasadny zarzut naruszenia przez Sąd art. 5 § 2 k.p.k., czy też dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2016/343 z dnia 9 marca 2016 roku. W sprawie nie zachodzą bowiem ani wątpliwości, których nie da się usunąć, ani jakiegokolwiek wątpliwości (przeciwieństwo do „wszelkie”). Podawana przez obrońcę wątpliwość, co do tego, „czy broń i amunicja objęte opisami obydwu czynów w obu wyrokach są tożsame, czy też S. L. przypisano posiadanie innej broni palnej i innej amunicji niż te, których posiadanie przypisano A. N.” jest pozorna. Nie wynika ona bowiem ze stanu sprawy, materiału dowodowego, li tylko z interpretacji obrońcy, który stara się wykreować „wątpliwość” celem uargumentowania wniesionej apelacji. Natomiast wątpliwość to niepewność co do prawdziwości jakichś słów, słuszności rozstrzygnięć, postępowania. Natomiast wątpliwość, która została usunięta w toku przeprowadzonego postępowania przestaje posiadać walor niepewności i staje się udowodnioną okolicznością. Tym samym zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. czy też art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/343 z 9 marca 2016 roku jest bezzasadny. W toku całego postępowania nie doszło bowiem do rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego A. N., gdyż w sprawie w momencie wydawaniu wyroku takowych nie było. To, że obrońca stara się stworzyć wątpliwość, nie oznacza, że ona faktycznie istnieje. Wydanie prawomocnego wyroku skazującego wobec S. L. w innej sprawie zostało dostrzeżone, prawidłowo ocenione i uwzględnione przez Sąd meriti. To, że obrońca inaczej ocenia w tym

zakresie ustalenia Sądu nie powoduje naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Ewentualne zastrzeżenia co do oceny dowodów winny być skarżone zarzutem opartym na obrazie art. 7 k.p.k. a takiego zarzutu obrońca nie wywiódł. W świetle zeznań i wyjaśnień świadka koronnego T. L. prawomocne skazanie A. N. za posiadanie broni w tożsamym częściowo okresie czasu co S. L. nie powoduje błędności ustaleń Sądu pierwszej instancji. Nie doszło do naruszenia przepisów ani prawa polskiego ani dyrektywy unijnej tzw. „niewinnościowej”, gdyż wina oskarżonego A. L. została udowodniona ponad wszelką wątpliwość.

Mając powyższe na względzie wyrok Sądu pierwszej instancji został utrzymany w mocy.